

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 468/2024-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/56/2023 z 28. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1 ods. 2 ústavy, čl. 7 ods. 5 ústavy, čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 13 ods. 4 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 14 dohovoru, práv podľa čl. 20 a 21 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), čl. 2 ods. 2 a čl. 9 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (ďalej len „medzinárodný pakt“), čl. 5 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 4 ods. 1 písm. b) a c) Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 7Ssk/56/2023 z 28. mája 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie a priznať mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 12 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že sťažovateľ sa správnou žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, pracoviska Košice

(ďalej len „žalovaný“) č. UPS/US6/SSVOdPPKPC1/SOC/2016/11537 z 5. decembra 2016, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie a zamietnuté odvolanie sťažovateľa. Žalovaný sa v celom rozsahu stotožnil s názorom prvostupňového orgánu verejnej správy, že hoci sťažovateľ splnil medicínsku podmienku podľa zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z. z.“) na priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia, keďže je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, nebolo možné mu priznať nárok na predmetný príspevok, keďže jeho príjem prevyšuje trojnásobok sumy životného minima a majetok hodnotu 39 833 eur.

3. Rozsudkom č. k. 8Sa/2/2017-141 z 28. decembra 2022 správny súd zamietol žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) a taktiež jeho návrh na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b) SSP.

4. Napadnutým rozsudkom najvyšší správny súd zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa a žalovanému nepriznal náhradu trov kasačného konania. V celom rozsahu sa stotožnil s právnym názorom správneho súdu, že v danom prípade nebolo možné sťažovateľovi priznať požadovaný príspevok z dôvodu jeho preukázaného príjmu nad limit uvedený v § 38 ods. 17 zákona č. 447/2008 Z. z., ako aj z dôvodu vlastníctva majetku nad sumu 39 833 eur v zmysle § 41 ods. 12 predmetného zákona.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti po opise skutkového stavu namieta arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, pričom jeho sťažnostnú argumentáciu možno zhrnúť takto:

a) najvyšší správny súd sa nevysporiadal s tvrdením sťažovateľa o povinnosti súdov vykonať v diskriminačných sporoch diskriminačný test v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“),

b) názor najvyššieho správneho súdu, že príspevok na kompenzáciu ťažkého zdravotného poistenia predstavuje sociálnu pomoc, považuje sťažovateľ za arbitrárny, keďže v zmysle judikatúry Súdneho dvora majú tieto príspevky charakter nemocenských dávok,

c) sťažovateľ je presvedčený, že s ním bolo zaobchádzané menej priaznivo ako s inými osobami v porovnateľnej situácii z dôvodu výšky jeho majetku, vychádzajúc z § 38 ods. 18 zákona č. 447/2008 Z. z., teda došlo k jeho diskriminácii. Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím, ktorý sa mal v jeho veci aplikovať, pritom neumožňuje vylúčiť určitú skupinu zdravotne ťažko postihnutých osôb v rovnakom postavení z nárokov na úžitky zo zákona. Napriek tomu, že sa ocitol v rovnakej situácii ako iné zdravotne ťažko postihnuté osoby, ktorým bol priznaný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia, z dôvodu výšky jeho príjmu a majetku sa s ním v porovnaní s inou skupinou osôb zaobchádzalo inak, hoci medzi oboma skupinami nie sú rozdiely takého druhu a takej závažnosti, ktoré by odôvodňovali takéto nerovnaké zaobchádzanie,

d) ako nedôvodný označuje sťažovateľ právny názor najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého zákonodarca v rámci skupiny osôb s ťažkým zdravotným postihnutím vyčlenil osoby, ktoré si kompenzáciu zvýšených výdavkov dokážu zabezpečiť samy, a skupinu, ktorá túto schopnosť nemá. Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím v čl. 5 ods. 1 totiž zakotvuje zákaz akejkoľvek diskriminácie, pričom priznáva nárok na rovnaký úžitok zo zákona všetkým osobám v identickej situácii – teda fyzickým osobám posúdeným za osoby s ťažkým zdravotným postihnutým, ktorým bol navrhnutý príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia bez akejkoľvek diskriminácie,

e) sťažovateľ rozporuje taktiež tvrdenie najvyššieho správneho súdu o neaplikovateľnosti charty v preskúmvanej veci, pričom zastáva názor, že jeho situácia spadá do pôsobnosti práva Európskej únie,

f) vzhľadom na to, že v danej veci ide o antidiskriminačný spor, prešlo dôkazné bremeno v konaní na žalovaného, ktorý nepreukázal, že pri poskytovaní príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia nekonal diskriminačne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd sa v prvom rade zaoberal splnením procesných predpokladov konania pred ústavným súdom. Vzhľadom na to, že sťažovateľ je advokátom zapísaným v Slovenskej advokátskej komore, čo si ústavný súd overil prostredníctvom Slovenskej advokátskej komory, vzťahuje sa na neho zákonom stanovená výnimka z obligatórneho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom [§ 34 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

7. Keďže ústavná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou – sťažovateľom, ktorý pred jej podaním vyčerpal všetky prostriedky poskytnuté zákonom na ochranu jeho práv, pričom spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom, pristúpil ústavný súd k samotnému posúdeniu opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých.

8. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie širokej škály článkov špecifikovaných v bode 1 tohto uznesenia napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorým bola ako nedôvodná zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľa.

9. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu bol vydaný v systéme správneho súdnictva, ústavný súd akcentuje potrebu zohľadňovať jeho špecifiká. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (m. m. III. ÚS 502/2015).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosti zbraní či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby sudy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

11. Uvedené východiská bol pri rozhodovaní povinný dodržať aj najvyšší správny súd, preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

12. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v spojení s rozsudkom správneho súdu a taktiež s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

13. V posudzovanom prípade konajúce správne sudy posudzovali zákonnosť správnu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy o nepriznaní peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia. Z ich rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ nespĺnil podmienku výšky príjmu a hodnoty jeho majetku, keďže dosiahol príjem prevyšujúci trojnásobok sumy životného minima (§ 38 ods. 17 zákona č. 447/2008 Z. z.) a taktiež hodnota jeho majetku nezodpovedala požiadavke vyplývajúcej z § 41 ods. 12 predmetného zákona.

14. Sťažovateľ označuje napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu za arbitrárny, tvrdiac, že konajúce správne sudy, ako aj príslušné orgány verejnej správy s ním ako osobou s ťažkým zdravotným postihnutím zaobchádzali diskriminačne a vylúčili ho z nároku na špecifikovaný peňažný príspevok iba z dôvodu výšky jeho príjmu a hodnoty majetku, čo však odporuje Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 ústavy prednosť pred zákonmi. Podľa sťažovateľa nepredstavujú vyšší príjem, resp. vyššia hodnota majetku rozdiel takého druhu a takej závažnosti, aby odôvodňoval nerovnaké zaobchádzanie.

15. Predmetnú námietku sťažovateľ uplatnil už v rámci jeho argumentácie predostretej v kasačnej sťažnosti, pričom najvyšší správny súd na ňu adekvátne a zrozumiteľne reagoval, konštatujúc, že nevidel žiaden rozpor príslušných ustanovení zákona č. 447/2008 Z. z. s čl. 5 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím. Akcentoval, že súladom postupu žalovaného s ustanoveniami dohovoru sa už vo svojej judikatúre opakovane zaoberal (napr. v rozsudkoch

sp. zn. 7Sk/13/2021, 7Ssk/31/2022, 7Ssk/49/2022, 7Ssk/63/2022, 7Ssk/79/2022 a iné), pričom tam prijaté závery prešli taktiež testom ústavnosti (napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 92/2023). Vychádzajúc z čl. 4 tohto dohovoru, ako aj relevantnej judikatúry ústavného súdu, vyplýva, že tieto ustanovenia zaväzujú zmluvné štáty, aby ich implementovali do svojho právneho poriadku a orgány aplikácie práva ich zohľadňovali pri aplikácii príslušných vnútroštátnych právnych predpisov (napr. zákona č. 447/2008 Z. z.). Kasačný súd pritom nezistil, že by štát nedodrжал tieto záväzky len preto, lebo sťažovateľ nespĺnil zákonom vyžadované podmienky na priznanie žiadaného príspevku z dôvodu výšky jeho príjmu a majetku, ktorý mu objektívne umožňuje, aby si dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia kompenzoval z vlastných finančných zdrojov (body 11 až 13 napadnutého rozsudku).

16. Podľa najvyššieho správneho súdu pritom skutková situácia sťažovateľa nespadá ani do rámca čl. 5 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, keďže predmetný článok zakazuje diskrimináciu skupiny osôb so zdravotným postihnutím oproti inej skupine osôb. Sťažovateľ však namietal jeho diskrimináciu v rámci skupiny osôb so zdravotným postihnutím, prezentujúc názor, že sa na túto skupinu bez ohľadu na rozdielnosti medzi jej jednotlivými členmi musí za každých okolností hľadiť ako na homogénnu skupinu s úplne rovnakými nárokmi. Takéto ponímanie rovnosti však tento článok podľa kasačného súdu neumožňuje, keďže práve za určitých okolností by práve rovnaké zaobchádzanie mohlo podmieniť porušenie tohto článku. Najvyšší správny súd ďalej objasnil, že rozdielnosť v zaobchádzaní je objektívna, rozumne ospravedlniteľná a sledujúca legitímny cieľ práve v prípade, ak v rámci skupiny osôb so zdravotným postihnutím existujú osoby, ktoré majú majetok, resp. príjem v takej hodnote, ktorá im umožňuje kompenzovať si sociálne dôsledky svojho ťažkého zdravotného postihnutia, teda zvýšené výdavky. V ich prípadoch by dotovanie štátnymi financiami miňalo sledovaný cieľ (kompenzovať zvýšené výdavky peniazmi), keďže tento cieľ si dokážu zabezpečiť samy. Ak preto zákonodarca v rámci skupiny osôb s ťažkým zdravotným postihnutím vyčlenil osoby, ktoré si kompenzáciu zvýšených výdavkov dokážu zabezpečiť samy, a skupinu, ktorá túto schopnosť nemá, nemožno to podľa najvyššieho správneho súdu chápať ako diskrimináciu tých osôb, ktoré sú zdravotne ťažko postihnuté, no dosahujú vyšší príjem (body 14 a 15 napadnutého rozsudku). Poukázal na cieľ zákona č. 447/2008 Z. z., ktorým je poskytovať takýmto osobám finančné „prilepšenie“, aby si svoje zvýšené výdavky vyplývajúce z ťažkého zdravotného postihnutia mohli sčasti kompenzovať (bod 25 napadnutého rozsudku).

17. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že o skutkovo a právne obdobných veciach sťažovateľa týkajúcich sa nepriznania mu nárokov na špecifické peňažné príspevky v zmysle zákona č. 447/2008 Z. z. už rozhodoval (pozri uznesenia sp. zn. I. ÚS 229/2019, sp. zn. I. ÚS 279/2020, II. ÚS 585/2020), pričom ako ústavne udržateľný vo svojich rozhodnutiach posúdil záver konajúcich správnych súdov, že *„nastavenie stropu (výšky) príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, nad ktorý už nie je možné objektívne konštatovať, že peňažný príspevok bude náležite plniť svoju nosnú kompenzačnú funkciu, pretože potenciálny adresát preukázateľne disponuje takým príjmom, z ktorého sa vie v tomto ohľade zabezpečiť sám, nemožno bez ďalšieho chápať ako diskrimináciu tých osôb, ktoré sú zdravotne ťažko postihnuté, no dosahujú vyšší príjem (resp. majú dostatočný majetok)“*.

18. Aj v tomto prejednávanom prípade ústavný súd zotrúva na uvedenom závere. Najvyšší správny súd totiž zreteľne vysvetlil, že so sťažovateľom nebolo zaobchádzané inak ako s inou ťažko zdravotne postihnutou fyzickou osobou nachádzajúcou sa v rovnakej alebo porovnateľnej situácii. Sťažovateľ totiž nemohol byť diskriminovaný oproti iným žiadateľom o príspevok na kompenzáciu, ktorí sa ocitli v hmotnej núdzi, resp. pod hranicami príjmov a majetku stanovených v zákone č. 447/2008 Z. z., keďže nedosahoval také nízke príjmy ako oni. To znamená, že sa nenachádzal v porovnateľnej situácii ako títo žiadatelia. V tomto smere je potrebné dodať, že zákonná konštrukcia stanovenej podmienky výšky príjmu a hodnoty majetku na priznanie nároku na peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov je výhradnou záležitosťou zákonodarcu, do ktorej nemôžu orgány verejnej správy ani súdy akokoľvek zasahovať.

19. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že v jeho prípade išlo o antidiskriminačný spor a správne súdy sa nezaoberali § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona, v zmysle ktorého došlo k presunu dôkazného bremena na žalovaného, ústavný súd konštatuje, že identickou výhradou sťažovateľa sa zaoberal vo svojich už zmienených uzneseniach sp. zn. I. ÚS 229/2019 a sp. zn. II. ÚS 586/2020. Ústavný súd pritom nevidí dôvod, aby sa od tam prijatých záverov odchyľil a bez potreby ich opätovnej rekapitulácie (ktoré navyše v dôvodoch napadnutého rozsudku konkrétne citoval najvyšší správny súd – bod 27) na nich v celom rozsahu odkazuje.

20. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd poskytol odpovede na všetky pre rozhodnutie vo veci podstatné námietky. Jeho namietaný rozsudok je presvedčivý, konzistentný a logicky odôvodnený, pričom z neho vyplývajú všetky úvahy, ktoré najvyšší správny súd viedli k záveru o nedôvodnosti kasačnej sťažnosti sťažovateľa. V žiadnom prípade ho preto nemožno považovať za nepreskúmateľný či arbitrárny, ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd tak dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnená námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie je neopodstatnená, takže nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 14 dohovoru, čl. 4 ods. 1 písm. b) a c) a čl. 5 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, čl. 2 ods. 2 a čl. 9 medzinárodného paktu:

21. Vzhľadom na vecnú previazanosť argumentácie sťažovateľa, ktorou odôvodňuje porušenie čl. 14 dohovoru, ako aj čl. 4 ods. 1 a čl. 5 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, čl. 2 ods. 2 medzinárodného paktu (zakotvujúcich princíp zákazu diskriminácie), ako aj práva na sociálne zabezpečenie, zahŕňajúc do toho právo na sociálne poistenie podľa čl. 9 medzinárodného paktu, s tou, ktorá sa týka základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorých porušenie ústavný súd nezistil, je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

22. Rovnaký záver je potrebné prijať aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práv hmotnoprávneho charakteru, keďže ich porušenie sťažovateľ odvíja od porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Keďže ako už bolo zmienené, porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nebolo v danom prípade identifikované, ústavný súd nenašiel ani možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok a jeho práva na pokojné užívanie majetku. Aj túto časť ústavnej sťažnosti preto ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4 ústavy:

23. K namietanému porušeniu uvedených článkov ústavy je potrebné konštatovať, že tieto majú charakter všeobecných ústavných princípov a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. O ich prípadnom porušení by ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mohol rozhodnúť len v spojení s porušením niektorého zo základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 468/2018). Keďže ústavný súd dospel k záveru, že žiadne zo sťažovateľom označených práv nemohlo byť porušené, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia označených článkov ústavy (m. m. IV. ÚS 683/2023). Túto časť ústavnej sťažnosti preto ústavný súd taktiež odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti

III.5. K aplikovateľnosti charty:

24. Napokon ústavný súd považoval za potrebné vyjadriť sa aj k aplikovateľnosti charty na prejednávajúcu vec sťažovateľa. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom kasačného súdu, že charta nie je na vec sťažovateľa aplikovateľná *ratione materiae* (bod 23 napadnutého rozsudku).

25. Ako správne najvyšší správny súd uviedol, členské štáty Európskej únie sú totiž ustanoveniami charty viazané len v situáciách, keď vykonávajú právo Únie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na obmedzenú vecnú pôsobnosť charty ako ďalšieho katalógu ochrany základných práv. Súdny dvor pritom vymedzil zásadné kritéria pre účely posúdenia, či vnútroštátna právna úprava predstavuje vykonávanie práva Únie v zmysle čl. 51 charty, konkrétne „... či je cieľom predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy prebrať ustanovenie práva Únie, povahu tejto právnej úpravy a či táto právna úprava sleduje iné ciele než tie, ktoré zahŕňa právo Únie, hoci je spôsobilá nepriamo zasahovať do tohto práva, ako aj či existuje osobitné ustanovenie práva Únie v tejto oblasti spôsobilé do neho zasiahnuť“ (rozsudok z 8. 11. 2012 vo veci C-40/11, Iida, EU:C:2012:691, bod 79).

26. Po preskúmaní aplikovateľnosti charty v súlade s čl. 51 ods. 1 charty, ako aj súvisiacej judikatúry Súdneho dvora dospel ústavný súd k záveru, že v prípade sťažovateľa nie je charta aplikovateľná (obdobne I. ÚS 279/2020). V časti namietaného porušenia práv (princípov) podľa čl. 20 a čl. 21 charty preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g)

zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Ak by však aj charta bola v skúmanej veci aplikovateľná ako tzv. referenčná norma výsledok prieskumu by bol rovnaký ako v prípade obsahovo rovnorodého čl. 46 ústavy.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu